

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

(Σκηνή σύγχρονη)

('Από νεώτατο χειρόγραφο πού βρέθηκε στις ανασκαφές, μαζίμ' άλλα περιέργα κι' άγνωστα για την... παλιά εποχή αντίκειμενα, μιάς γυναικείας τσάντας).

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ, 'Η ΕΚΕΙΝΗ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΟΣ

"Ένα έρωτευμένο ζευγάρι πού ετόχησε νά πραγματοποιήσῃ τὸ ποιητικώτερο τῶν ονειρών του, τὴν έννοιά του καί μιά καλόθεα στήν έρμη, απολαμαίνει τώρα τὴν ονειρώδη αὐτὴ εὐτυχία τῶν έρωτευμένων. Ἡ σκηνή ὑποτίθεται σ' ἕνα έρμη μέρος τῆς Ἀτικῆς, ἀπάνω σὲ μιά βραχάτι, κοντὰ στίς Κουκουβάουες, ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τὸν βραχάτη κι' εἰτοιμόρροπη. Ἐρημιά καί ξεροιλιά βασιλεύει γύρω σ' ἀπόστασι ἀπέραντη, γιατί οἱ Νεοέλληνες ἔκοψαν κι' ἔκαψαν όλα τὰ δέντρα. Μιά γίδα βόσκει λίγο παραπέρα, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ κανένα χορτάρι μέσα στὰ ξερά θυμάρια καί τὰ γαιθουράγκαθα. Τρεῖς ἀρουραῖοι τρυπάνουν στίς ὑπόγειες φωλιές τους κι' ένας σκαντζόχοιρος βγαίνει νά βοσκήσῃ.

"Ένας σκαντζόχοιρος βγαίνει νά βοσκήσῃ...

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Ω! εὐδαιμονία! "Ω! ἔκστασις! Ἐπὶ τέλους, εἰμαστε μόνοι, λατρεία μου, ἐλεύθεροι καί κύριοι τοῦ παντός... Ἐδῶ εἶνε τὸ βασιλεῖο μας. Αὐτὴ ἡ καλόθεα εἶνε τὸ παλάτι μας!... Καὶ σὺ ἡ βασιλίσσά μου! Ἐδῶ θά ζήσουμε γιά πάντα!... ΕΚΕΙΝΗ, (ἐκστατικῶς στήν ἀγκαλιά του). — "Ω! ναί, ἐδῶ... ἐδῶ... Καί γιά πάντα, ἀγάπη μου!... ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Αχ!... Ἡ εὐτυχία μὲ πνίγει. (Φιλιούνται ἐπὶ δεκαπέντε λεπτά). Τίποτε δὲν θέλω!... Τίποτε δὲν ποθῶ πλέον!... Ἐσύ, πουλάκι μου;

ΕΚΕΙΝΗ. — Οὐτ' ἐγώ, ἀγγελέ μου. Ἐσένα μόνον νά ἔχω κοντὰ μου αἰώνιος καί τίποτε ἄλλο. (Τὸν φιλεῖ).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Οὔτε φαί, οὔτε ὕπνο, οὔτε τίποτα χυδαῖο καί κοινό. "Ε. θεά μου; (Τὴν φιλεῖ).

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, χρυσέ μου, τίποτε! "Αμα πεινούμε, θά χορταίνουμε μὲ φιλιά, ἀγκαλιασμένοι τριφερά. (Συναφιλιούνται).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Αμα νυχτώνει, θά ξενοχτοῦμε καί θά ξεμερωνόμαστε μὲ γλυκὰ λογάκια, μὲ γλυκὰ φιλιά, μὲ γέλια, μὲ παιχνίδια, ἀγκαλιασμένοι τριφερά... ΕΚΕΙΝΗ. — "Αγγελέ μου, τῆς ψηλῆς μου ονειρώ!... ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά εἶσαι σὺ ἡ τροφή μου, ἡ ζωὴ μου! (Τὴν φιλεῖ).

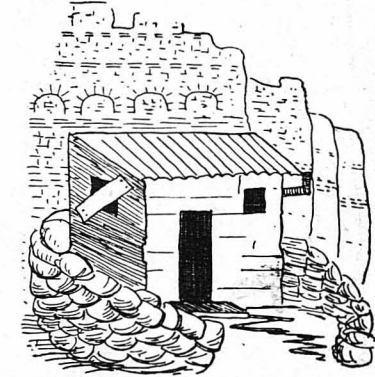
ΕΚΕΙΝΗ. — Καὶ σὺ ἡ δική μου. Μόνον ἐσύ! (Τὸν φιλεῖ).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐδῶ στήν έρμημά μας, θά εἶνε ἡ εὐτυχία μας. (Τὴν φιλεῖ).

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί νά τὸν κάνουμε τὸν κόσμον, ἀφοῦ ζοῦμε μαζί, λατρεία μου; (Τὸν φιλεῖ). Ἐσύ δὲν εἶσαι γιά μένα ὁ δῖος ὁ κόσμος; (Πάλι τὸν φιλεῖ). Ἐδῶ στήν ἀγκαλιά σου θέλω νά γείρω, νά ζήσω καί νά πεθάνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά πεθάνῃς, χρυσή μου ἀγάπη; Τί λὲς ἐκεῖ! Νά ζήσῃς, νά ζήσῃς, νά χαροῦμε τὴ ζωὴ μας, νά λατρευόμεθα σάν δυὸ πουλιά, σάν δυὸ περιστερὰκια. ΕΚΕΙΝΗ. — "Ω, ναί, ἀγάπη μου, χρυσέ μου ἀγγελε, ἐνόθω ζῶ θά σὲ λατρεύω... αἰώνιος. Μαζὺ σου θ' ἀρωγνῶ. Κοντὰ σου θὲ νά λυώνω σάν τὴ λαμπάδα τῆς Λαμτρῆς. "Ο,τι ἐπιθυμῆς ἐσύ, ἀμέσως θά τὸ κάνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά εἶμαι ὁ ἰσόβιος εὐτυχισμένος σκλάβος σου. Ἡ θελήσεις σου διαταγές μου, ὁ πόθο σου ὑποχρεώσεις μου... ΕΚΕΙΝΗ. — Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, ἀληθινῶ καί ζωντανῶ μου εὐτυχία. "Αχ, πόσο σὲ λατρεύω!... (Γέρνει στήν ἀγκαλιά του).

... καί μίαν καλόθεην!...

"Εδῶ, στήν ἀγκαλιά σου, θέλω νά κοιμηθῶ, νά ζήσω καί νά πεθάνω!... (Ἐκεῖνος σκύθει, ἐνόθουν τὰ χεῖλη τους καί φιλιούνται ἐπὶ δυόμιση ὥρες, ὡς πὸν νυχτώνει!).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(Πρωί-πρωί, ἀγκαλιασμένοι. Ἀπὸ κάτω, μακρὰ, ἀκούγονται φωνές βατράχων. Κουνοῦπια βιδινίζουν στήν ἀτμόσφαιρα. "Ένας σαλιγκαρὸς σύρεται ἀργά στὴ γῆ. Ἄντοι, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι, γυρίζουν τριγύρω στήν καλόθεα τους, ἀρωγνισμένοι).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί ὄραία! Κῦτταξε, ἀγάπη μου, τί μαγευτικὴ πού εἶνε ἡ φύσις, τώρα τὸ πρωί... ΕΚΕΙΝΗ, (λιγωμένη). — Ναί, μαγεία!

(Μένουν λίγες στιγμὲς σιωπηλοὶ καί κυττάζονται).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί ἔχεις, φῶς μου;

ΕΚΕΙΝΗ. — Τίποτε, χρυσέ μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εἶσαι χλωμή.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Ἄλλὰ καὶ σὺ, ἀγγελέ μου, εἶσαι κατακίτρινος.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀπὸ τὴ λατρεία μου.

(Κυττάζονται περιπαθῶς καί φιλιούνται).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Τί θαυμασιά εἰκόνα. Κῦτταξε...

ΕΚΕΙΝΗ. — "Αχ, ναί, ἀλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἡ ἀνατολὴ καίγεται!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἀπὸ τὴν ἀγάπη.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄκου τὰ πουλάκια πῶς κελαῖδούν!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, τ' ἀκούω. Ἀηδονία δὲν εἶνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Οχι, κατσουλιέρηδες.

ΕΚΕΙΝΗ, (ἀκούει ἀρωγνισμένη, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (πνίγει ἕνα χασμούρημα).

ΕΚΕΙΝΗ. — Νυστάζεις, χρυσέ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Οχι, ἀγάπη μου, μόνον...

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί, πουλάκι μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά ἦθελα νά γείρω στήν ἀγκαλιά σου.

ΕΚΕΙΝΗ. — Νά γείρῃς, ἀγγελέ μου, νά γίνῃ ἡ καρδιά μου προσκεφάλι σου...

(Κάθονται κάτω. Ἐκεῖνος παίρνει τὸ κεφάλι τῆς καί τὸ ἀκουμπάει ἐπάνω στοῦ στήθος του).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γεῖρε, ἀγγελέ μου, ἐσύ, νά γίνῃ ἡ δική μου ἡ καρδιά προσκεφάλι σου κι' ἐγὼ ὁ φύλακας ἀγγελός σου!...

ΕΚΕΙΝΗ. — "Α, τί ἡδονή!... Μὰ δὲν θά κοιμηθῶ, χρυσέ μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά κοιμηθῆς, ματάκια μου, γιατί εἶσαι ἀρωγνισμένη, κι' ἐγὼ θά σὲ νανοορίζω ἀπαλά...

ΕΚΕΙΝΗ. — "Οχι, ὄχι! Δὲν θά κοιμηθῶ!

(Σὲ λίγο ἐνα διπλὸ ὄρχαλητὸ ἀκούγεται μέσα στήν έρμητικὴ γαλήνη).

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

(Μεσημέρι καλοκαιρινό. Ἐκεῖνος βλέπει ἀρωγνισμένος τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖνη παρακολουθεῖ τὰ μεγάλα μεσημέρια, πού τριγυρίζουν γρήγορα καί βρασιτικά, ἀνάμεσα στὰ ξερά θυμάρια καί σ' ἀγκάθια. Μερικὲς ἀκρίδες πηδοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μία γουστερίτσα χάρφει παρακάτω μιά μυῖγα, ἀπὸ μακρὰ ἀκούγεται ἕνα βαρύνηχο ὄγκνησμα. Τὰ ζιτζίκια ταυταρίζουν, σάν νά ψήνονται ἀπὸ τὴ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ).

ΕΚΕΙΝΗ. — Οὐφ!.. Ζέστη κάνει σήμερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναί... Δὲν πᾶμε λίγο παρακάτω;

(Μικρὰ σιωπὴ).

ΕΚΕΙΝΗ. — Πού νά πᾶς, παιδί μου, μὲ τέτοιον ἥλιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σφουρίζει).

ΕΚΕΙΝΗ, (σηκώνεται καί κάνει λίγα βήματα). — Δὲν μού λές, Γιώργο;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί θές;

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί θά φάμε σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐξέρω κι' ἐγὼ; Τί εἶναι ἀπὸ τὸ βράδυ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

"Ἡ συνέχεια.

Φιλιούνται ἐπὶ δυόμιση ὥρες!...